Οἱ Ἀθηναῖοι παρὰ τὸν Στρυμόνα 465 π.Χ. Ἠιών. Ἐννέα ὁδοί. Ἠδωνοί. Χερσόνησος. Δραβῆσκος. Θάσιοι. Χρυσωρυχεῖα. Πέρσαι. Θασίων καθυπόταξις 81

« Πράγματι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Θρᾴκῃ, ἔνθα οἱ Πέρ- Hertzberg Ἑλλ. Ἱστ. Τ. Β΄ σ. 499
σαι δὲν ἤθελον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν Χερσόνησον καὶ
διὰ τοῦτο εἶχον συμμαχήσει μετὰ τῶν Θρακικῶν λαῶν
κατώρθωσεν ὁ Κίμων μετὰ μικροῦ στόλου νὰ ἐξολοθρεύ-
σῃ τὴν ἐχθρικὴν δύναμιν τὴν παρασκευασμένην ἐν τῇ
χώρᾳ ἐκείνῃ καὶ καθυπέταξε εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὅλην
Χερσόνησον τὴν δεσπόζουσαν τοῦ Ἑλλησπόντου, τὴν κλεῖδα
τῶν ἑαυτοῦ ἐμπορίων 1.

(1) Πλούταρχος ἐν βίῳ Κίμωνος 14, [1]. Ἐπεὶ δὲ τῶν Περσῶν τινὲς οὐκ ἐβούλοντο τὴν Χερσόνησον ἐκλιπεῖν, ἀλλὰ καὶ τοὺς Θρᾷκας ἄνωθεν ἐπεκαλοῦντο καταφρονοῦντες τοῦ Κίμωνος μετ' ὀλίγων παντάπασι τριήρων Ἀθήνηθεν ἐκπεπλευκότος, ὁρμήσας ἐπ' αὐτοὺς τέσσαρσι μὲν ναυσὶ τρισκαίδεκα τὰς ἐκείνων ἔλαβε, ἐξελάσας δὲ τοὺς Πέρσας καὶ κρατήσας τῶν Θρᾳκῶν, πᾶσαν ᾠκειώσατο τῇ πόλει τὴν Χερσόνησον. Τὴν ἐν τῷ Corpus Inscriptionum Atticarum Τομος Α΄ ἀρ. 432 στήλην, ἣν ἄλλοι ἐνόμιζον περιέχουσαν ἀναγραφὴν τῶν παρὰ τὴν Δραβησκὸν πεσόντων, ἐξήγησεν ὁ Köhler zur Geschichte der Pentekontaetie ἐν τῷ Hermes Τομ. XXIV (1889) σ. 58 κ.ε. ὡς ἀναφερομένην εἰς νεκροὺς τῆς περὶ ἧς ἐνταῦθα ὁ λόγος στρατείας τοῦ Κίμωνος εἰς τὴν Χερσόνησον.

Ὁ Ἀθηναῖοι παρὰ τὸν Στρυμόνα 465 π. Χ.
Ἠιών, ἐννέα ὁδοί, Ἠδωνοί, Χερσόνησος, Δραβῆσκος, Θάσιοι, Χρυσωρυχεῖα, Πέρσαι, Θασίων καθυπόταξις.

Ἀλλ' ἡ ἀξία λόγου πρόοδος αὕτη ἤγαγεν εἰς νέας περιπλοκάς. Ἐν ᾧ δῆλα ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεδίωκον τὴν κατὰ τὰς θρᾳκικὰς παραλίας ἐπικράτειαν, ἀντέστη πρὸς αὐτοὺς μία τῶν ἰσχυροτάτων συμμαχίδων πόλεων, ἡ Θάσος, ἥτις δὲν ἤθελεν ἀμέσως ν' ἀποβάλῃ τὰς ἀξιώσεις περὶ ἰδίας θαλασσοκρατίας. Διὰ ταῦτα ἡ παρὰ τὸν Στρυμόνα κυριαρχία τῶν Ἀθηναίων ἦτο κάρφος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τῶν Θασίων [2]. Ἡ δ' ἀνάμιξις αὕτη ἔμελλε θᾶττον ἢ βράδιον καὶ προκαλέσῃ ἐχθρικὴν σύγκρουσιν, ἐπειδὴ οἱ πολῖται παρετήρησαν μετ' οὐ πολύ, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δὲν διενοοῦντο νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὴν κατάληψιν τῆς παραθαλασσίας Ἠιόνος, ἀλλ' ὅτι ἡ ἅλωσις τῆς πόλεως ταύτης ἔμελλε νὰ ἦναι μόνον ἡ ἀφετηρία πρὸς τὴν κατὰ μικρὸν κατάκτησιν τῆς θρᾳκικῆς χώρας.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ἠιόνος στρατιὰ Ἀθηναίων ἀνέβη τὸν Στρυμόνα, ὅπως ἐγκατασταθῇ μίαν ὥραν ἄνω τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ παρὰ τὰς Ἐννέα ὁδούς, ἄξιον λόγου χωρίον ἐν ᾧ διεσταυροῦντο αἱ ὁδοί, ἡ ἔνθα ἤδη ὁ Ἀρισταγόρας εἶχε διανοηθῇ τὴν κτίσιν πόλεως. Ἀλλ' ἡ στρατιὰ ἀπέτυχεν οἰκτρῶς· ἔμελλον μόνον περιορισθέντες

[2] Ἴδε ἀνωτέρω Τόμ. Β. σ. 141.

Οἱ Ἀθηναῖοι παρά τόν Στρυμόνα 465 π.Χ.

Ἠϊών 'Εννέα ὁδοί Ἠδωνοί Χερρόνησος Δραβῆσκος Θάσιοι Χρυσωρυχεῖα Πέρσαι Θασίων καθυπόταξις.

(1. Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι δέν ἀπεθαρρύνθησαν, καί ἐπεχείρησαν μετά τρία περίπου ἔτη νέαν εκστρατείαν μετά πολύ μεγαλυτέρας στρατιᾶς, ὅπως διά τῆς βίας ἐπιτύχωσι τήν προχώρησιν εἰς τήν μεσόγαιαν. Δεκακισχίλιοι μάχιμοι ἄποικοι στρατολογηθέντες ὑπό τῆς πόλεως καί ἐλκυσθέντες ὑπό τῆς προσδοκίας πλουτισμοῦ ἐν τῇ χρυσοφόρῳ χώρᾳ, πολῖται τῶν Ἀθηνῶν καί τῶν συμμαχίδων, ἠθροίσθησαν ἐν Ἠϊόνι, κατέλαβον τάς Ἐννέα ὁδούς καί προώρμησαν ἔπειτα στρατηγοῦντος τοῦ Λεάγρου, παραιτέρω πρός βορρᾶν εἰς τήν χώραν τῶν Ἠδωνῶν, ὅπως εγκατασταθῶσι μονίμως πλησίον τῶν μεταλλείων. Ἀλλά τά θρακικά φῦλα συνεκινήθησαν ἐναντίον τῶν ξένων ἐπιδρομέων, ἐπέπεσον κατά τῆς στρατιᾶς παρά τήν Δραβῆσκον καί ἐπέτυχον εἰς αὐτήν ἧτταν τοιαύτην, ὥστε δι' αὐτῆς ἐναυάγησε ἐπί τοῦ παρόντος πᾶσα ἀπόπειρα τῶν Ἀθηναίων

(1) Η μέν πρώτη στρατεία εἰς Ἐννέα ὁδούς ἔγινε κατά τόν Σχολιαστήν τοῦ Αἰσχίνου 11, 31 σ. 29 ἐκ. Baiter καί Sauppe ἐπί ἄρχοντος Φαίδωνος ἀνθ' οὗ ἀναγνωστέον Ἀψηφίωνος ἤτοι τῷ 469 π.Χ. (ὅρα σημ. 47,8) ἡ δέ δευτέρα κατά τόν Θουκυδίδην (IV, 102) εἴκοσι καί ἐννέα ἔτη πρό τῆς κτίσεως τῆς Ἀμφιπόλεως, ἤτοι τῷ 465 π.Χ. (ὅρα σημ. 48,4) ἐπί ἄρχοντος Λυσιθέου

84 Οἱ Ἀθηναῖοι παρὰ τὸν Στρυμόνα 465 π.Χ.
Ἠιών· Ἐννέα ὁδοί. Ἠδωνοί. Χερρόνησος. Δραβῆσκος. Θάσιοι. Χρυσωρυχεῖα. Περαία Θασίων καθυπόταξις.

πρὸς ἐγκατάστασιν ἐν ταῖς ἐνδοτέραις τῆς περὶ τὸν Στρυμόνα χώρας 2.
Τὰς προσπαθείας δὲ ταύτας ἐπόθησαν οἱ Θάσιοι ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐμποδισθῶσι, ὅπως συντηρήσωσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν τοὺς πλουσίους πόρους τῆς ἀντικειμένης ἠπείρου, ἰδίως δὲ τὰ χρυσωρυχεῖα τοῦ Παγγαίου, ἅτινα ἔκειντο ἐν τῷ μέσῳ μεταξὺ τῆς Ἠιόνος καὶ τῆς περαίας αὐτῆς τῆς Θάσου. Ἂν δὲ ἀπέβαλλον αὐτά, ὤφειλε ἡ ὅλη τῶν [illegible] περὶ ἰδίας θαλασσοκρατίας ἔμελλε νὰ ἐκλείψῃ καὶ αὐτή. Ἔπρεπε δὲ νὰ ἐμποδισθῇ τὴν ἐπιτυχίαν ἐφ᾽ ὅσον οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν ἀποθαρρυμένοι καὶ οἱ Θρᾷκες ἐχθρεύοντο μέχρι ἐναντίον τῶν Ἀθηνῶν. Διὸ συνεμάχησαν πρὸς αὐτοὺς καὶ πρὸς τοὺς Μακεδόνας, οἵτινες ὅμως δὲν ἠνείχοντο τοὺς Ἀθηναίους ὡς γείτονας καὶ ἐπίσης, ὅτι τὸ παράπαν αὐτῶν οὐδεμιᾶς ἐγνώσθησαν ἀμφισβητήσεως ἐν Ἀθήναις, [illegible]

ὁ Θουκυδίδης μετὰ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Αἰσχίνου ὑπ᾽ ἀρ. Προβλ. Schafer (De rerum post bellum Persicum gestarum temporibus σ. 16. (2) Ἡ ἧττα τῶν Ἀθηναίων, ὧν ἐστρατήγουν Λέαγρος ὁ Γλαύκωνος καὶ ὁ Σωφάνης (Ἡρόδοτ. IX, 75) παρὰ τὴν Δραβῆσκον εἶναι σύγχρονος πρὸς τὴν ἔναρξιν τοῦ πρὸς τοὺς Θασίους πολέμου παρὰ τὸν Θουκυδίδην (1, 100 κ.ε.) ὅστις ὡς πρὸς τὸ γεγονὸς εἶναι λεπτομερέστερος τῶν ἄλλων πηγῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ Ἀθηναῖοι παρὰ τὸν Στρυμόνα 465 π.Χ.
Ἠϊὼν Ἐννέα ὁδοὶ Ἠδωνοί Χερρόνησος
Δραβῆσκος Θάσιοι Χρυσωρυχεῖα Περσαι
καθυπόταξις τῶν Θασίων.

ρος φανερὰν ἀποστασίαν ἀπὸ τῆς συμμαχίας. Συνέβησαν δὲ ταῦτα τῷ 464 π.Χ. μικρὸν μετὰ τὴν ἐπ' Εὐρυμέδοντι μάχην(1) Αἱ δ' Ἀθῆναι ἠναγκάσθησαν ν' ἀρχίσωσι βαρὺν ἀγῶνα πρὸς ταπείνωσιν τῆς ἀγερώχου νήσου, ἥτις εἶχεν ἐπὶ μακρὸν παρασκευασθῆ ἐν ἡσυχίᾳ. Ὁ πολεμικὸς ἀγὼν ἀνεφέρετο συγχρόνως εἰς τε τὴν παραθαλασσίαν ἐν τῇ Θρακικῇ ἀκτῇ καὶ εἰς τὴν νῆσον τῆς χρυσοφόρου παραλίας. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι συνήνωσαν ἁπάσας αὐτῶν τὰς δυνάμεις καὶ οἱ Θάσιοι παρετήρησαν ὅτι παρὰ τὴν προθυμίαν ὑποστήριξιν τῆς Μακεδονίας δὲν ἠδύναντο ν' ἀντιστῶσιν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὸν στόλον τοῦ Κίμωνος. Διὸ ἐζήτησαν ἄλλους συμμάχους ἔστειλαν πρέσβεις εἰς τὴν Σπάρτην καὶ αἱ προτάσεις αὐτῶν εὗρον παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις εὐμενεστάτην ὑποδοχήν. Ἐν Σπάρτῃ ᾐσθάνοντο, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιχειρηθῇ τι πρὸς παρακώλυσιν τῆς αὐξήσεως τῶν Ἀθηνῶν. Οὐδεὶς εἶχεν ἀκριβῶς φαντασθῆ ὅτι ἡ μετάστασις τῆς ἡγεμονίας ἐκ Σπάρτης ἔμελλε νὰ ἔχῃ ἐπακόλουθα τοιαῦτα. Καὶ ὅτι αἱ μὲν Ἀθῆναι ἐπροχώρουν ἀπὸ νίκης εἰς νίκην ὡς ἐπηύξανον καθ' ἕκαστον ἔτος τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἡ δὲ Σπάρτη οὐ μόνον εἶχε μείνει στάσιμος

(1) Ἔτος τῆς ἀποστασίας τῆς Θάσου εἶναι τὸ 464 π.Χ. (Θουκυδίδης Ι, 100) πρβλ. Παυσανίαν (IV, 24, 5) καθ' ὃν ἡ ἀποστασία τῶν Μεσσηνίων

Οἱ Ἀθηναῖοι παρὰ τὸν Στρυμόνα 465 π.Χ. Ἠιών. Ἐννέα ὁδοί. Ἠδωνοί. Χερσόνησος. Δραβήσκος. Θάσιοι. Χρυσωρυχεῖα. Πέρσαι. Θασίων καθυπόταξις

ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλον τοῦτον τὸν χρόνον εἶχεν ἀναπαύσει. Πρὸ τῆς καταστροφῆς αἰσθητῶς ἦν εἶχε ἐλαττωθῆ ἡ δόξα τοῦ Παυσανίου· περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον εἶχε διαβοηθῆ περὶ τοῦ Λεωτυχίδου, ὅτι εἶχε δωροδοκηθῆ παρὰ τῶν Ἀλευαδῶν καὶ διὰ τοῦτο εἶχεν ἀποχωρήσει ἐξαίφνης ἐκ τῆς Θεσσαλίας 2, εἰ καὶ κατεῖχε ἤδη αὐτὴν ὅλην. Ἐν μέσῳ τοῦ στρατοπέδου κατελήφθη ὁ βασιλεὺς ἔχων τὸν χρυσὸν δι' οὗ εἶχεν δωροδοκηθῆ. Ὁ δωροδόκος ἔφυγεν εἰς τὴν Τεγέαν, ὁ οἶκος αὐτοῦ κατεδαφίσθη, καὶ ἀραὶ ἐβλασφήμησαν κατὰ τῆς μνήμης αὐτοῦ 1. Οὕτω τὰ ἐγκλήματα ἐπαύοντο ἀλλεπάλληλα ἐν τῷ οἴκῳ τῶν Ἡρακλειδῶν. Συγχρόνως δ' αἱ ἐν Πελοποννήσῳ συμμαχίαι ἐχαλαροῦντο κατὰ τρόπον ἀνησυχητικόν, καὶ ἔν τε τῇ μεσογαίᾳ καὶ ἐν ταῖς παραλίαις χώραις ἐνισχύετο ἡ πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας ἐχθρικὴ διάθεσις. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι τῆς Σπάρτης ἄσπονδοι ἐχθροὶ οἱ Ἀργεῖοι συνήθροισαν καὶ πάλιν δυνάμεις, ὅπως δυνηθῶσι νὰ προβάλωσι τὰς ἀξιώσεις. Ἡ δὲ τοιαύτη ἀπειλητικὴ θέσις τῶν πραγμά-

Πλ. ἐξερράγη τὴν 79 Ὀλυμπιάδα ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρχιμήδους ἢ Φιλάρχου ἐν ἔτει Κίμωνος 16 Ἀρχιδάμου τοῦ Ζευξιδάμου τέταρτον ἔτος ἐν Σπάρτῃ βασιλεύοντος. (2) Ἴδε ἀνωτέρω Τομ. Β' σ. 450.

(1) Ἡροδότου VI, 72. Παυσανίου III, 7, 9.

Οἱ Ἀθηναῖοι παρά τόν Στρυμόνα 465 π.Χ.

Ἠιών Ἐννέα ὁδοί Ἠδωνοί Χερσόνησος

Δραβῆσκος Θάσιοι Χρυσωρυχεῖα Πρόσοδοι

Θασίων καθυπόταξις.

κάλων ἐπάγησε τὴν Σπάρτην ν' ἀναλάβῃ ἑαυτὴν ὡς ἐπιμέλειαν τῆς συμμαχίας ὅπως ἀποκαταστήσῃ καὶ πάλιν τὴν τιμὴν αὐτῆς καὶ τὴν ἡγεμονίαν. Ἡ δὲ κατὰ τῆς Θάσου συμμαχία ἦτο μὲν ἐπαγωγός, ἀλλὰ τῶν Θασίων κατεχόντων ἀκόμη τὰ χρυσωρυχεῖα αὐτῶν. Διὸ ἠδύνατο ἡ Σπάρτη νὰ ἐλπίσῃ, ὅτι θὰ εὕρισκε δι' αὐτῶν τοὺς ἀναγκαίους πόρους, ὅπως δυνηθῇ ν' ἀντιμετρηθῇ καὶ πάλιν κατὰ θάλασσαν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Τὸ δὲ μέγεθος τοῦ φθόνου τῶν Σπαρτιατῶν χαρακτηρίζει αὐτὴ ἡ προθυμία μεθ' ἧς προσκληθέντες παρὰ τῶν πρέσβεων τῶν Θασίων ὑπεσχέθησαν οὐ μόνον τὴν ἐπέμβασιν αὐτῶν εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἄμεσον ἐπίθεσιν ἐναντίον τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως δι' αὐτῆς ἐκβιάσωσι τοὺς Ἀθηναίους νὰ λύσωσι τὴν πολιορκίαν τῆς νήσου.

Ἀλλ' ὅμως ὑπεσχέθησαν πολὺ περισσότερα ἐκείνων ὅσα ἠδυνήθησαν νὰ ἐκπληρώσωσι. Καὶ ὅτ' ἤμελλον οἱ Σπαρτιᾶται νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν ἐκστρατείαν ἐπῆλθε φοβερὰ θεομηνία διαφθείρασα πάσας τὰς παρασκευάς, σεισμὸς δεινότατος, ὁποῖος οὐδέποτε εἶχε κλονίσει τὴν κοιλάδα τοῦ Εὐρώτα. Χάσματα μὲν ἀνεώχθησαν, βράχοι κατεκρημνίσθησαν ἀπὸ τῶν ἀποκρήμνων κορυφῶν τοῦ Ταϋγέτου, οἰκίαι καὶ ναοὶ κατέπεσον· δὲν ὑπῆρχε πλέον Σπάρτη καὶ μόνον ὀλίγαι οἰκίαι ἔμειναν

Οἱ Ἀθηναῖοι παρὰ τὸν Εὐρυμέδοντα 465 π.Χ.

Ἠιών. Ἐννέα ὁδοί Ἠδωνοί Χερσόνησος
Δραβῆσκος Θάσος Χρυσωρυχεῖα Πέρσαι
Θασίων καθυπόταξις

ὀρθαί 1. Πᾶσα δὲ τάξις συνεχέθη, ἐπειδὴ πολιτεί-αν ὅλα ἡ Σπαρτιατικὴ συνεῖχε μόνον ὁ δεσμὸς τοῦ φόβου. Οἱ εἵλωτες οἵτινες ἦσαν πάντοτε πρόθυμοι πρὸς ἀποστασίαν, ἦσαν τότε ἰδιαζόντως ἐξηρεθισμένοι, ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἀνατρεπτικῶν συνωμοσιῶν τοῦ Παυσανίου εἶχον ὑποστῆ δι-ωγμοὺς ὠμοτάτους 2. Ἐν τοῖς ἄλλοις εἶχον ἀπαχθῆ ἐκ τοῦ ἐν Ταινάρῳ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀχθεῖ εἰς θάνατον. Διὰ ταῦτα ἡ φοβερὰ θεομηνία ἐφαίνετο ὡς τις ἔνδειξις τῆς ὀργῆς καὶ τιμωρία τοῦ ἐνοσίχθονος, ὡς τις πρόσκλησις πρὸς ἐκδίκησιν.

Μετὰ δὲ τῶν εἱλώτων συναπεστάτησαν καὶ οἱ Μεσσήνιοι. Ἡ δὲ Θουρία καὶ ἡ Αἴθαια ἀπέβησαν αἱ ἑστίαι τῆς ἀποστασίας, καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀρχίδαμος ὁ διάδοχος τοῦ Λεωτυχίδου, οὗ βασιλεύοντος Σπάρτην ἤδη ἔτος συνέβη τὸ γεγονός, ἠναγκάσθη μετὰ τῆς

(1) Θουκυδίδ. 1, 101. Πλούταρχος ἐν βίῳ Κίμωνος 16. Διοδώρ. Σικελιώτ. ΧΙ. 63-64)

(2) Ἴδε ἀνωτέρω τόμ. β' σ. 684

Αἱ Ἀθηναῖοι παρά τον Στρυμόνα 465 π.Χ.
Ἠιών. Ἐννέα ὁδοί Ἠδωνοί [illegible]
Δραβησκός Θάσιοι Χρυσωρυχεῖα Πέρσαι
Θασίων καθυπόταξις.

στρατιάς ἣν ἠδυνήθη να συναθροίσῃ εἰς ἐπικουρίαν ἡ Σπάρτη ὅπως καθυποτάξῃ καὶ πάλιν τὴν ἀποστατήσασαν χώραν 3.

Οὕτω δ' ἐχόντων τῶν πραγμάτων, οὐδεὶς ἠδύνατο να γίνῃ λόγος περὶ βοηθείας τῶν Θασίων. Ἠδυνήθησαν δὲ οὗτοι ν' ἀνθέξωσι μετ' ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας μέχρι τοῦ τρίτου ἔτους ἀλλ' ἔπειτα ἐξηντλήθησαν οἱ πόροι αὐτῶν. Ἡ πόλις ἠναγκάσθη να παραδώσῃ πάντα αὐτῆς τὰ πλοῖα, να κρημνίσῃ τὰ τείχη, να πληρώσῃ τὰς δαπάνας τοῦ πολέμου, να ἐγκαταλείψῃ τὴν τε ἤπειρον καὶ τὰ χρυσεῖα ἐκ τῶν μεταλλείων ἔσοδα καὶ ἔλαβε τὴν ὑποχρέωσιν τακτικοῦ φόρου 4. Ἡ δὲ νίκη αὕτη ὑπῆρξε μεγάλη μὲν ἐπιτυχία τῶν Ἀθηναίων, φοβερὸν δὲ παράδειγμα εἰς πάντας τοὺς ἀμφιρρέποντας τῶν συμμάχων, ἅμα δὲ ἀξιολόγου λόγου πρόοδος ἐν τῇ κατὰ τὸ Θρᾳκικὸν πέλαγος θαλασσοκρατίᾳ.

(3) Θουκυδίδης 1,101 Παυσανίου IV, 25, 5 Διοδώρου Σικελιώτου [XI], 63, 64.

(4) Θουκυδίδης 1,101,3. Αἱ παρὰ Πλουτάρχῳ (ἐν βίῳ Κίμωνος 14) ἀναφερόμεναι τριάκοντα καὶ τρεῖς νῆες εἶναι αἱ ληφθεῖσαι ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῇ προηγηθείσῃ τῆς πολιορκίας, ἧς μνεία γίνεται μόνον ὑπὸ Θουκυδίδου (1,100,2) ὄχι δέ, καθ' ἃ ἀποδέχεται ὁ Grote [history of Greece τομ. V ἔκδ. 1870 σ. 167. Γερμ. μεταφρ. ἔκδ. β τομ. III σ. 241] τὸ σύνολον τῶν παρὰ τῶν Θασίων κατὰ τὴν συνθηκολογίαν παραδοθεισῶν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τριήρων, ἐπειδὴ ὁ πολεμικὸς στόλος τῆς νήσου ἕνεκα τῶν προσόδων αὐτῆς ἐκ τῶν μεταλλείων, περὶ ὧν ἴδε ἀνωτέρω τομ. β, σ. 244, φαίνεται να ἦτο πολὺ μεγαλύτερος.